

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

63. ÅRG.

1970

ORDINÆR GENERALFORSAMLING afholdes i Regensianer-samfundet mandag d. 7. december 1970 kl. 18,30 på Regensen.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab for Regensianersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen er der kl. 19¹⁵ middag på salen og efterfølgende sold.

Menu:

1 stk. franskbrød m/ fersk røget laks.
1/4 and med garniture, hertil rødvin.
Romfromage - Kaffe - Punch.

Pris: 40 kr.

Tilmelding: lrs. Niels Nørring, Kronprinsensgade 9,
1114 København K. (01) 12 14 12 , Kl. 9-16.

Senest d. 4. december.

Bestyrelsen.

ALUMNE 1913-16 - QUASIALUMNE 1970!

Ved regensprovstens og viceprovstens godhed blev der på den elskværdigste måde tildelt en forhenværende islandsk regens-alumne den, i sin art vistnok enestående, ære igen at indkvarteres på Regensen - denne gang et par sommerrmåneder. - Denne lykkelige mand er undertegnede.

Jeg undertegner mig jo Björn O. Björnsson - men det gjorde jeg slet ikke dengang jeg var regulær alumne, da skrev jeg mig Björn Oddsson.

Når jeg har haft den dristighed - med mit noget vanskeligt forståelige dansk (for ikke at nævne andre utilstrækkeligheder) - at byde på denne lille artikel, så er det fordi jeg skylder Regensen en eller anden handling, som kunne bevidne min taknemlighed for den store gæstfrihed, som er blevet udvist imod mig. Og så var der vel næppe noget jeg kunne stille op, undtagen et forsøg af den art jeg nu gør.

Jeg var atten år, da jeg først kom på Regensen (for at studere naturhistorie og geografi, med geografi som hovedfag) - en for ung alder for en islænding, i den tid i det mindste. Dengang var Reykjavik jo kun en temmelig lille købstad. Desuden kunne jeg ikke komme før semesterets begyndelse, thi jeg tog min studentereksamen i slutningen af august - af den grund, nemlig, at jeg blev syg af tyfus noget før den ordinære eksamens begyndelse og ikke kunne arbejde før lidt ind i august. Og her blev jeg modtaget af kammerater, som optog min tid i den grad, at jeg de første otte dage, jeg opholdt mig i København, ikke kunne komme til at tale med den professor, som skulle blive min vigtigste lærer - og de næste otte dage turde jeg ikke, fordi jeg skammede mig over ikke at have gjort det tidligere!

På den måde kom der lige fra begyndelsen af uregelmæssighed ind i mit studium, og den fortsattes. I de første tre år - al den tid jeg boede på Regensen - læste jeg omtrent så meget som ville have passet til tre semestre. Til filosofikum fik jeg ganske vist "ug" hos Kroman, og i kemi og fysik, som jeg gik op i et år senere, end jeg helst skulle, fik jeg karaktererne ug og lidt mere end g+. Det fjerde år sled jeg som et bæst. Sommeren efter havde jeg en religiøs oplevelse og besluttede at blive præst, hvad jeg også blev. Theologien studerede jeg i Reykjavik.

Mine kammerater, mens jeg var på Regensen, var udmærkede med den undtagelse, at de optog for meget af min tid. Et par af dem drak også for meget. Den jeg havde mest samkvem med var Hallgrímsson, et af Uglens mest fortjente medlemmer i sin tid. Han blev magister i historie. Han var "magistern", jeg "glunten"!

Der var megen selskabelighed på 9. gang 13 i Hallgrimssons tid - blandt andre som kom der var Nicolaj Fich, en uglaner som blev klokker, og pæne islandske piger. Der var tit selskab hos Hallgrimsson. Men til mig kom der næsten udelukkende islandske studenter - ikke sjældent det vi kaldte "litterære drikkelag". Blandt faste deltagere i disse drikkelag var Islands senere største litterære autoritet, professor Sigurdur Nordal - for en tid Islands ambassadør i København - og Islands muligvis til alle tider største lyriske digter, David Stefánsson. Stefánsson blev opdaget - om jeg så må sige - af Nordal i et af disse drikkelag. På den anden side var jeg Hallgrimssons højre hånd i alle hans mange blandede selskaber. Desuden var der mange, som kom direkte til mig, når de kom fra Island. Foruden alt dette hæmmedes jeg i mit studium af tungsindig grublen på grund af mit sløseri (foruden andre grunde), hvilket bidrog til at forøge sløseriet.

Hallgrimsson fik mig og flere af mine klassekammerater til at indtræde i Uglen. Jeg kunne godt lide Uglen på grund af den kammeratlige ånd og den idealisme, som dengang herskede der. Det var muntre menneskers alvorlige idealisme.

Hallgrimsson (t.h.) og jeg i min tredje vinter på Regensen.

En anden betydelig personlighed i Uglen var en student i filosofi og psykologi ved navn Sigurd Næsgaard. Han blev senere en kendt forfatter i sit fag. En virkelig original og yderst morsom personlighed var stud.mag. Thomas Bang (yngre broder til Gustav Bang). Han blev senere Uglen's æresmedlem, men døde i en ret ung alder.

Da jeg kom til Regensen, var pipianeren Ørum klokke - en ualmindelig smuk, anselig og fint påklædt student med en mandig, noget skurrende stemme. Senere blev han overretssagfører i København. Jeg mindes også en anden meget smuk og mandigt bygget dansk student her på Regensen - af gammelt, romantisk regensialt præg; han skulle egentlig være udflyttet, men var indehaver af en plads, som provsten disponerede over. Han var en virkelig personlighed - en yderst charmerende mand. Man kunne næsten kalde ham skøn. Han hed Aksel Olsen og var overmåde afholdt af islændingene. Han var medlem af Gamle. Senere blev han overlæge i Århus.

Provsten, professor, dr.jur. Julius Lassen, var en meget betydelig personlighed og forgudet af studenterne. Viceprovsten, Schouboe, var en original og vittig særling, om hvem man fortalte, at han aldrig fik en sund søvn med mindre han var kommet op at skændes, i sin protokol, med en eller anden af studenterne dagen forud!

Men undskyld! Der er én student jeg har tilbage at tilføje nogle ord om - min landsmand og nærmeste kammerat Hallgrimsson. Han boede, som før bemærket, på 9. gang 13, lige ved siden af mig - i det lange værelse, som går tværs igennem huset med to små tagvinduer i den ene ende og et lille kvistvindue i den anden. Hallgrimsson havde brug for et stort og romantisk værelse, for hans specialitet var at afholde store blandede selskaber - med studenter og unge islandske piger - nogle gange kom der også danske piger. Senere kom der to søstre fra Jylland, fra - ja, lad os sige et ret velhavende fiskerhjem på vestkysten, hvor Hallgrimsson opholdt sig hver eneste sommer, han tilbragte i Danmark. Den ene var kun 14½ år gammel - en yderst morsom og kæk lille dame. Vi kunne kalde hende Viktoria og sige, at vi på Regensen kaldte hende for "Sejrsgudinden". Disse to søstre kom på Regensen fire dage i træk, og jeg blev i den grad besejret af "Sejrsgudinden", at jeg i 1946 skrev en lidt tragisk komedie om disse fire dage - altså mit Regens-skuespil. Det blev smukt udgivet af Islands fornemste forlag, men er ikke blevet spillet. Men jeg lærte senere Viktoria nærmere at kende af de breve, hun i sin ungdom havde skrevet til Hallgrimsson; de tilfaldt mig ved hans død. De var diskrete.

Hallgrimsson var syv år ældre end jeg, men kun eet år forud for mig i skolen. Han var en usædvanlig grim mand (portneren kaldte ham skiftevis Halvgrimsson og Helgrimsson!), men meget veltalende og en betydelig personlighed af en vis brutal kraft og meget godt begavet; en herskernatur. Senere blev han drunker - han måtte lide to meget store skuffelser på een gang, og det var mere end hans voldsomme natur kunne tåle. Men tillige blev han et finere menneske, end han havde været som ung. Han beholdt sin stilling som bibliotekar ved Islands statsbibliotek indtil han døde i 1944 ved et ulykkestilfælde.

Ja, Uglen var en ung og livskraftig forening, dengang jeg var alumne her. På grund af Hallgrimssons indflydelse var de fleste islandske regensianere i min tid uglianere; en enkelt var medlem af Pip og en anden medlem af Gamle, som i de dage var langt den fåtalligste af Regensens tre valgforeninger. I mit første forår var Robert L. Hansen Uglens formand, valgt til klokker imod Pips og Gamles forenede styrker. Samme aften indbød han alle uglianere til Café de la Reine (på hjørnet af Frederiksborggade og Søtorvet). Restauranten er nu blevet nedlagt, men dengang var den regensianernes yndlingsrestaurant. Da vi gik hjem ved midnatstide, var det i gåsegang. Bang forrest, Robert Hansen bagest. Vi sang næsten hele vejen og gik rundt omkring adskillige af de høje kulbuelygestolper, samt en politibetjent.

I marts måned 1916 sluttede Uglen forbund med Gamle, som skulle have klokkerembedet, mens Uglen skulle få de øvrige. Fra Gamles side blev forhandlingerne ført af Bendix Paulsen, en kraftig og ejendommelig skurrende (om så kunne siges) og jovial person. På Uglens vegne førtes forhandlingerne af Lars Nielsen, en dygtig og fin personlighed. Klokkerkandidaten var Regensens uskyldigste menneske, hvad der ikke passer godt med, at han også var medlem af Gamle - hvilket og skulle bekræftes på en original måde på generalforsamlingen. Ved afstemningen rykkede Bendix Paulsen, larmende, som første mand ind i den daværende musikstue, dette var den måde, man i den tid benyttede ved valgenes afstemning. I Bendix Paulsens fodspor kom så alle uglianere styrtende samt vores intetanende klokkerkandidat. Så kom der - ikke flere. Uglianerne så sig bestyrkede om - men ude i bladsalen (den nuværende festsal) steg op en latterhulen og hujen og piben fra de tilbageblevne Gamlinge og Pipianere. Uglen var blevet ført bag lyset. Og uglianerne var aldeles fortunlede. Men Lars Nielsen, som var opstiller på Uglens vegne, lod sig ikke rokke, han kæmpede med uforstyrret kraft og fyrighed. Det var derfor, i mine øjne, en gemenhed, da den som opstilledes af ham til det næste embede - ifølge Uglens generalmødes beslutning og vedkommendes fulde samtykke - nægtede opstillingen. Lars lod som ingenting og foreslog en anden gæv uglianer, men også han nægtede. Lars foreslog den tredje, han nægtede - hvorpå Lars blev så forbitret, at han øjeblikkelig bekendtgjorde sin udtrædelse af Uglen.

Efter generalforsamlingen indfandt omtrent alle Uglens medlemmer sig hos formanden, stud.theol. H. K. Thorsager, og udmeldte sig. Nogle få dage senere var der blot fire medlemmer tilbage, hvoraf to islændinge: Hallgrimsson og jeg.

Noget senere blev der afholdt en Regensfest - jeg synes at mindes, at det var indflyttergilde; der var fin mad (hjorderyg) og et fint program, hvor Danmarks da bekendteste visesanger, Saxtorph-Mikkelsen, optrådte, både som sanger og som gæst. Ved denne lejlighed blev der drukket tæt. Og da jeg, for min part,

havde indtaget det passende kvantum spiritus, omdannedes en del deraf til den variant, som almindelig kaldes ånd (hvilket jo ingenlunde er ualmindeligt) - d. v. s. den slags ånd, som foretér sig som en uimodståelig forvisning om, at man skal holde en tale. Tidspunktet var for øvrigt ikke det gunstigste, for stemningen var overhovedet nået det stadium, at omtrent samtlige hundrede deltagere holdt, hver for sig i sit sæde, en tale over deres nærmeste bordfæller. Men jeg havde lært et særligt trick af den norske student Christofer Borchgrevinck og begyndte følgelig min tale med et rungende "STILLE"! Og det lykkedes mig virkelig at kopiere ham så nøjagtigt, at al larm ophørte. Så holdt jeg en tale til indflytterne, ved talens slutning var jeg kommet ud på gulvets midte, og snele af regensianere kom til mig for at drikke med mig og få mine navnetræk i deres notitsbøger. Jeg blev aldrig vidne til noget lignende i min Regensetid.

Jeg tror virkelig, at den tale påvirkede stemningen blandt dem, som ikke var medlemmer af nogen af valgforeningerne, til fordel for Uglen og havde sin andel i, at dens medlemstal steg tilfredsstillende i den følgende tid. Selv blev jeg syg og indlagt på Øresundshospitalet, men kom ud igen efter en måneds tid og drog da til Island. Da jeg kom igen, flyttede jeg ud af Regensen.

Når jeg sammenligner min alumnetids Regens med det, jeg nu har set og hørt, forekommer det mig, at forandringen egentlig er forbavsende lille, hvad atmosfæren angår. Studenternes påklædning er ganske vist blevet meget forandret, og deres kvindelige besøgende i hin tid havde kun titel af "kusiner", mens de nu er blevet ophøjede til rang af kærestes, hvilket sagtens også har medført, at de opholder sig betydelig mere her på stedet, end "kusinerne" gjorde.

Jo, så er der den forskel, at man da, til enhver skikkelig tid, kunne få serveret af portneren en lidt sur kaffe med smørkage fru Rubow, som var "kgl. hof"; den smørkage var en lækkerbissen, hvis forsvinden fra Regenslivet meget er at beklage. Så var her dengang karle, evindeligt fulde, som blandt andet børstede vore sko og tændte op i kakkelovnen, før vi stod op. Til brændsel havde vi brænde. Og når jeg tænker mig om, må jeg tilstå, at jeg også synes det er et ret beklageligt tab ikke at kunne sidde foran ovnen mere og stirre ind i det glødende brænde, hvilket var en yderst interessant beskæftigelse for nogle naturer.

Regensen var i århundredevis af stor national betydning for det islandske folk, til trods for, at de islandske regensianere gennemsnitlig var af ringere kvalitet end de danske. Alle islandske studenter var i deres første fire år ved Københavns universitet kommunitetsstipendiater, selvom kun tolv islændinge kunne have deres bolig på Regensen samtidig. Men disse tolv var ikke noget udvalgt -

den dårligste kunne ligesågodt som den bedste få indpas. De danske regensianere har altid været et udvalg. Og for de islandske var det en farlig brat forandring at komme til København og den akademiske frihed fra de temmelig enkle forhold i Reykjavik. Forholdsvist mange af dem var ikke stærke nok til at tåle denne forandring. Men en temmelig stor procent af denne temmelig store procent tog sig imidlertid iagt, før det var blevet altfor sent.

På Regensen boede mange af dem, der senere blev det islandske folks ledere i dets nationale og kulturelle genrejsning. Her talte de med hverandre om mulighederne til denne genrejsning og om midlerne til at få den bragt i stand. Her blev der også digtet - for fuldt alvor. Nogle af vore største digtere har boet her, og her blev "Tusind og een nat" mesterligt oversat til islandsk.

I min tid var der her en lille digterklub, hvoraf førbemeldte David Stefánsson (ganske vist ikke regensianer) var medlem, mens Hallgrímsson var den førende personlighed. Jeg var også medlem, til trods for at de andre lige fra begyndelsen vidste, at jeg ikke kunne magte den islandske versekunsts stramme formregler. Men var her hver enkelts ven, og derfor kunne de ikke tænke sig andet, end at jeg var med. Når mit regens-skuespil alligevel indeholder et digt af mig, så er det fordi jeg i dette digt er gået udenom denne vanskelighed. Jeg vil tillade mig at afslutte denne lille artikel med at citere dette digts begyndelse og afslutning - i min egen, naturligvis afblegede oversættelse, som desværre også skæmmes af accent-fejl:

Hvor gamle dage hjertet kan fortrylle!
Og Regensen, med de grønne linde,
rinder ej dem af hu, som Gården gæsted'
i ungdoms dage, et par glade år.
Og om de stundom rejste tomm' i sindet
var skylden deres - ej Regensen skyld.

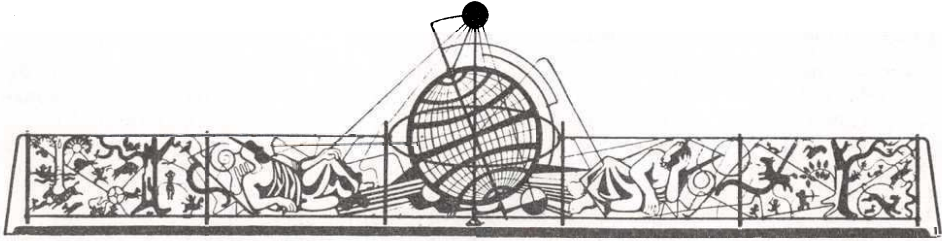
Af dvale vågner dage længst forsvundne
og dulgte kræfter fordums skønhed vækker
- genvakte længsler øjeblikke blinker
til de hensynker - svundet er vort syn!
Å, drømmeblink - af livets mysterier!

Björn O. Björnsson.

Forfatteren og
hans hustru.

FRA REGENSEN.

EFTERÅRSSEMESTRET 1969

CONVENTET overtog ved klokkevalget 18. september 1969 regeringsmagten. Valget foregik på streng demokratisk vis efter de nye vedtægter. Regensrådet kom udover repræsentanterne fra CONVENTET til at bestå af medlemmer af de højædle foreninger Hof, Tilia og Skrap. På sædvanlig vis fejredes valgtriumfen med en overdådig middag.

Et formål med undertegnede klokkerat måtte være for alvor at etablere den ny og endnu ikke i særlig grad bemærkede institution, der bærer det banale navn "regensrådet". Derfor enedes man om at holde regensrådsmøde hver tredje uge. Ud fra tanken om, at demokrati (og det skal der jo åbenbart være på Regensen til afløsning af "den sunde korruption") kun fungerer i og med kommunikation, kunne gårdens indvånere hver tredje tirsdag i klokkerprotokollen læse om de væsentlige forhandlinger, som regensrådet medlemmer af tenen forinden havde trættet hinanden med: festformer, ny rengøringsorden, oprydning af cyklerne i gården, større kontrol med nøgle-udlevering, beskæring af gårdens træer, forhandlinger med Stipendieudvalget, anskaffelse af fotokopieringsmaskine, toiletpapirets art (det lækre Windsor-crepe eller det brune danske landpapir), revy og mange andre for regensianere i højeste grad livsvigtige emner.

Som arv fra forrige regensråd modtog mit klokkerat (foruden et voldsomt stort økonomisk underskud) forhandlingerne med stipendieudvalget om dame-sagen, som i november førtes til et løfte fra prof. Tornehave om, at de nødvendige formaliteter for damers indflytning ville være gennemført i løbet af et år, således at indflytning af damer ville kunne finde sted foråret 1971. - Nye forhandlinger til bestemmelse af regensrådets indflydelse over for såvel indengårds som udengårds myndigheder indledtes; disse førte senere til resultat.

I bestræbelserne for at bedre økonomien indførtes under assistance fra flere rengøringseksperter side pr. 15. oktober en ny rengøringsordning, der efter beregningerne skulle spare ca. 60.000 kr. på Regensens regnskab, men efter hvilken regensianerne nu selv skulle divertere sig med opvask. Omend sidstnævnte implikation i ordningen mødtes med stor skepsis og spænding, etableredes ordningen som helhed efterhånden gennem V.P.'s og et til formålet særligt kvalificeret regensrådsmedlems utrættelige anstrengelser.

Efter et i traditionelle former afholdt høstbal, hvis succes var begrænset, enedes regensrådet i erkendelse af, at den gamle festform var for tvungen, om at bryde festtraditionerne ved selveste juleballet. Middagen slettedes, og i stedet mødtes man til "julestue" med voldsomme mængder af stærk gløgg og diverse underholdning bl.a. i form af en storstilet auktion. Herefter dans til "Ricardo's Jazzmænd", midnatsunderholdning ved Erik Paaske, midnatsarrangement i foreninger etc., etc. Forløbet af festen syntes at vise, at ændringen var gavnlig. Erfaringerne herfra førte til, at klokkeren ikke var i tvivl om festformen, da han i februar holdt sit klokkerats afskedsfest. Denne indlededes med underholdning af visesangerne Jørgen Gamle Hansen og Tony Vejslev, hvorunder man hyggede sig med fadøl; derefter dans, fælles natmad, dans etc. Denne fest lykkedes ligesom juleballet udmærket.

At regenslivet ikke mere er, hvad det har været - hvad der med kraftig resignation hævdes af mange - at med andre ord de effektive studieordninger i stadig højere grad lægger dæmpere på regensianeres trang til selv- og anden udfoldelse, gav forspillet til revyen en yderst klar tilkendegivelse af, idet det simpelthen var plat umuligt at finde en revydirektør. I allersidste frist måtte klokkeren efter at have indhentet tilsagn om støtte fra forskellige side påtage sig jobbet som direktør. I kraft af talentfulde hjælpere kunne han således i slutningen af november og med en uges forsinkelse præsentere en revy, der indholdsmæssigt som underholdningsmæssigt lå på samme højde som i 1968, hvilket - vurderet ud fra hvem der var hjælpere for klokkeren - ingenlunde kan tilskrives tilfældighedernes spil.

Regensrådets afskedsgave var en fotokopieringsmaskine, der skaffedes ad private veje og betaltes med et nærmest symbolsk beløb. Denne opstilledes i forværelset til biblioteket, hvor den indtil videre har vist sig funktionel for dem, der kan finde ud af den.

Undertegnedes klokkerat afsluttedes 19. februar.

Kjeld Jørgensen.

Siden det forrige HOF-klokkerat i foråret 1968 var meget gået skævt for regensianerne. Den ny "demokratiske" forfatning havde sat sine spor på talrige klokkere, der som siv lod sig dirigere af øjeblikkelige protokolstemninger. De traditionelle fester var i opløsning, damesagen var syltet i Stipendieudvalgets bundløse papirkurv, og Kurator truede - nu med ministeriel bemyndigelse i sin hånd - den fortsatte uddeling af kommunitetsstipendiet. Som om dette ikke var nok, havde valgforhandlingerne udviklet sig til almindelige og åbenlyse bestræbelser for at finde "den bedste mand".

I denne situation måtte HOF atter træde til.

Ud af tre skiftende koalitioner håndplukkede klokker BØGGILD således sine embedsmænd. Det var regensianere, der til fulde var i stand til at demonstrere svaghederne i resterne af den ny forfatning. Kapellan Lindhardt blev således Regensens sidste kapellan, og klokker Bøggild den sidste klokker med rådighedsbeløb. Eftertiden forstod vore diskrete antydninger.

Festerne blev ført tilbage til den gamle traditionsrige stil. Ingen fest uden en god indledende middag af højeste kulinariske kvalitet.

En indflytterfest blev fejret med stegeben og stærkt øl fra fad. Go-go-pige og imitatoren Carl Nielsen.

Andre gastronomiske ekscesser var oksefondue ved VP-ballet og helstegte danske spædlam ved Lindeballet. Ved sidstnævnte lejlighed førte udskænkningen af et helt oksehoved rødvin til afbrændingen af et endog usædvanligt stort antal hjerneceller.

Under disse festligheder kunne klokkeren og hans gæster, VP og provstefamilien, skue ud over et hav af HOF-folk, hvis tilstedeværelse atter og atter manifesterede, at HOF er Regensen og Regensen er HOF. Der var ingen vanskeligheder med at få Bodil Udsen til at give sine viser forpremiere ved en sådan lejlighed. Og Klaus Nissen og Lene Larsen brød straks indgåede kontrakter, da der bød sig mulighed for at opføre Tutta og Thomas Rosenberg for de jublende regensianere.

Slåbrok-aftener er kapellan Lindhardts domæne. Blandt utallige potente arrangementer bemærkes undervisningsministerens besøg.

Klokkeren benyttede denne lejlighed til at sætte ministeren ind i problematikken omkring Kommunitetets forvaltning.

Sagen er nemlig den, at universitetets Kurator under et tidligere klokkerat på kupagtig vis har indhentet ministeriel tilladelse til at lade kommunitetsstipendiet falde helt bort for nogle Regensalumner eller evt. blive nedsat over hele linien.

Proceduren er herefter, at det årlige beløb, der afsættes til kommunitetsstipendier, hvert år skal fastsættes efter forhandling mellem Kurator og Stipendieudvalg. Ministeren træder til ved uenighed!

Det har derfor været en hovedopgave for klokkeren at skabe en alliance med Stipendieudvalget. Det er lykkedes. I første omgang viste chefen for Stipen-

dieudvalgets kontor, Olters, sine store evner til af forhale en sag. Kurators stormløb mod kommunittsstipendiet blev syltet. I anden omgang har Regenssens repræsentanter og Stipendieudvalget nedsat et fællesudvalg bestående af den ansete formand, professor Tornehave, næstformanden Bodil Nyboe-Andersen og Bøggild til at varetage regensianernes interesser overfor Kurator. Dette udvalg forhandler med en epokegørende principbeslutning i ryggen: Stipendieudvalget ser hellere, at Kommunitetsformuen opspises, end at kommunittsstipendiet ikke mere udbetales!

Damesagen er kommet et skridt videre. Stipendieudvalget har enstemmigt tilsluttet sig regensianernes ønske om ændring af optagelsesreglerne på Regensen. På trods af, at damesagen nu er flere år gammel, har den aldrig været færdigdrøftet i Stipendieudvalget. Det er nu sket, og en anmodning til ministeriet om at ændre den pågældende kgl. anordning er afgået.

Endelig er Regenssens selvstyre blevet udvidet under HOF-klokkeratet. Ud nævnelser af nye alumner sker herefter på Regensen. Et udvalg bestående af 2 af Regensrådet udpegede regensianere, provst og VP foretager nu udvælgelsen.

HOF-klokkeratets resultater af samarbejdet med Stipendieudvalget opfordrer til fortsættelse af denne linie.

Peter Bøggild.

NOTER FRA REGENSEN

Regensens portner Arne Davidsen har nu virket i sin stilling godt og vel et år. Og det kan konstateres, at han og hans familie er faldet godt til. Ved udvælgelsen af den ny portner stod valget mellem særdeles velanbefalede midaldrende og en ung mand (26 år). Sidstnævnte blev den foretrukne.

En ny funktion er tillagt Regensen. Det er udnævnelsen af nye alumner. Fremgangsmåden er hidtil den, at provsterne og klokkeren samt en regensianer gennemgår ansøgningerne og sender meddelelse til stipendiekontoret om, dels hvem der er udvalgt, dels hvem man kan have stående på venteliste. Med hensyn til den procentvise fordeling fakulteterne imellem er man så nogenlunde blevet stående ved de nuværende fordelingstal. Der har været nok ansøgere med de rette kvalifikationer, og alle pladser er nu besat. Det kan i denne forbindelse erindres, at det i årene omkring 1950 var vanskeligt at få alle regenspladser besat med kvalificerede ansøgere. De ledige pladser blev da besat med såkaldte vildsvin, alumner, hvis tid netop var udløbet. Efter restaureringens afslutning har der ikke været nogen vanskelighed med at finde dækning for alle ledige pladser.

Ved høstfesten den 16. oktober 1970 kom provsten i sin tale ind på emnet "Om at stå tidligt eller sent op om morgenen" og sagde, ordret citeret:

Nutildags kan Regensianerne selv helt bestemme, når de står op om morgenen, når blot de er klar over, at hvis de står op efter kl. 10, bliver deres værelse ikke rengjort. Således har det ikke altid været. Helt op i dette århundrede har Regensen haft "vækker" reglementer.

Vækkeren stak hovedet ind ad døren og skulle ifølge reglementet sige højt og tydeligt 3 gange: "Så står vi op", og gjorde man det ikke, skulle man bøde et vist beløb - en tid lang var det 10 øre.

Men vækkerne var ikke altid lige effektive, og min gamle historielærer i gymnasiet, lektor, dr.phil. Jens Ostenfeld, som nu er død, har fortalt mig en historie herom. Han og hans kontubernal - for helt op til 1908 delte man soverum og arbejdsværelse med en anden regensianer - havde et soverum, som var meget mørkt, fordi det kun havde vindue ud til en trappe, og resultatet var, at de tit sov over sig og måtte bøde til "vækkerkassen". De bad ham af denne årsag vække dem lidt grundigere, men da det ikke skete, besluttede de at hævne sig og hængte en tekedel fyldt med vand op over døren med en snor til håndtaget, således at vækkeren blev som en druknet mus, da han

åbnede døren. Imens lå de to andre i sengene og vred sig af latter. Han tog det fattet, fulgte reglementet, men sagde tilsidst: Jeg melder d^r Hrr. De måtte møde for Pips dommernævn og afgive forklaring i en sag, incamineret under: Voldeligt overfald på vækker i funktion. De blev da også in solidum idømt en bøde på 2 kr. til vækkerkassen, men samtidig - og det viser dommerens, en senere kendt jurists evne til at afgive en retfærdig dom: Til fortsat opfindelse af sindrige styrtebadsapparater udbetaler vækkerkassen de nævnte til sammen 2 kr.

En reaktion imod at stå tidligt op kom i 1919, da stud.polyt. Th. Møllgaard og stud.polit. Albert Larsen stiftede Patricierklubben på 2. sal i kassernen. Motivet for oprettelsen var ønsket om at danne en modvægt imod den spidsborgerlighed og plebejerånd, som dengang herskede på gården. Ved konkurrencen om formandsposten vandt Møllgaard ved 5 gange i en uge ikke at stå op, før vagtparaden var trukket op.

Foreningen, der hovedsagelig rekrutteredes fra Pip, blomstrede op en kort årrække, sygnede derefter hen og ophørte helt, vel nok fordi tiden var ændret, og der ikke længere var brug for den.

På 10årsdagen for Patricierklubbens stiftelse oprettede tidligere medlemmer af klubben, det såkaldte Patricierlegat, som stadig uddeles af VP, vistnok med 50 kr. om året. Men det er vistnok gået i glemme, at tværfløjen på 2. sal i kassernen i mange år gik under navnet "Patriciergangen".

Regensen har i to sidste sommerferier haft besøg af to studerende fra University of Columbia, et af U.S.A.s førende universiteter. Der er i år sket henvendelse med stipendieudvalgets tilslutning til ovennævnte universitet om at foranstalte en bytteforbindelse på basis af et, helst to, semestre med Regensen, så at Regensen til stadighed kan have to udenlandske studenter boende mod, at vi har to af vore på University of Columbia. Vi håber, at denne ordning kan gennemføres.

For et halvt år siden modtog vi to polske flygtning-studenter, hvoraf den ene viste sig ved nærmere konfrontation at være czechoslovak. Sidstnævnte bor ikke mere på Regensen, hvorimod den anden er faldet naturligt ind i regenslivet.

Forud for sommerferien 1969 førtes en del forhandlinger om, hvordan man kunne opstille den gamle danseestrate eller leje en. Resultatet blev, at man helt opgav at opstille estraden som hidtil rundt om linden. Udgiften hertil ville blive formidabel. I stedet gik portneren og regensianerne i gang med

at udtage det bedste materiale af den for en del halvrådne, gamle estrade og bygge en ny op mellem linden og kassernen. Det lykkedes. Og kurator bevilgede et tilskud, så der kunne udbetales et symbolsk beløb til genopbyggerne.

Et lille udvalg arbejder i øjeblikket på at sortere en del viser skrevne i årenes løb til Regensens fester og foreningssammenkomster. Det er meningen, at dette materiale, for størstedelen indsamlet af V.P., skal være tilgængeligt for samtlige regensianere til brug ved kommende fester, og der kan deraf udformes en ny og beskeden regenssangbog, som altså indeholder nyere viser.

Den ny rengøringsordning, efter hvilken der gøres rent på værelserne to gange om ugen, fungerer godt under portnerens ledelse. Og der er, som det fremgår af Keld Jørgensens klokkeberetning her i bladet, sparet et stort beløb.

Der har været forhandlet om forskellige nyanskaffelser og for kort tid siden indgik en ansøgning til kuratoriet om nyt antenneanlæg på kassernen, om anskaffelse af fjernsyn, køb af ny vaskemaskine og nyistandsættelse af Regensens fotorum og anskaffelse af det nødvendige udstyr hertil. For at vise god vilje til besparelser opgav man indtil videre at søge om en postreol til læsestuen. Et ønske som ellers var højt prioriteret.

Der kan i denne forbindelse mindes om, at det er tilladt at fradrage indtil 1.000 kr. i skat, hvis beløbet indgår som gave til Regensen.

